

Nebývale silné rány na dveře malého pracovního kumbálu, jehož stěny mi poskytovaly azyl, nic dobrého nevěštily.

„Přestaň se vyvalovat a mazej za ředitelem, chce s tebou mluvit!“, křičela uklízečka našeho Výzkumného ústavu nepřestávajíc mlátit do dveří. Zprudka jsem otevřel, což starší ženu zarazilo natolik, že ustoupila dva kroky dozadu.

„Říkal jsem Vám několikrát, slečno Bartáková, že si tykání nepřeju..., ovšem při vaši inteligenci má prosba vyslyšena nebude, že?“

„Snad si nemyslíš, že ti budu vykat?“, zareagovala nejjistě.

„A nemusíš pořád zdůrazňovat, že jsem slečna. Všichni ostatní mi říkají paní. Chci, abys mi říkal taky paní, rozumíš?!“ Ironicky jsem se pousmál a přejel zanedbanou ženu pohrdavým pohledem.

„Něco tady smrdí ..., půjdu raději za panem ředitelem“. Otočil jsem se, abych uzamkl dveře.

„Doufám, že tě konečně vyhodí, ty drzej hajzle!“, ječela dotčeně.

„Myslíš si, že mě můžeš urážet? Já mám taky svojí hrdost. A na rozdíl od tebe jsem měla oba vlastní rodiče, ... mámu i tátu, já nebyla vychovaná v pastáku jako někdo...“

„Když už tak v děcáku“, upřesnil jsem. „Ale co? Je to pro mne uzavřená kapitola, slečno Bartáková. Zatímco na vás čeká jiná vzrušující budoucnost v Domově důchodců ... A v něm samota, plíživá bolavá prázdnota ve stáří, možná i nedobrovolné upoutání na lůžku. Mohu vás ujistit, slečno Bartáková, že s vámi bych neměnil za nic na světě ...“

Přijetí panem ředitelem bylo okázalé. Prošedivělý muž seděl za pracovním stolem a uzamykal jednotlivé zásuvky. Na rozdíl od ostatních zaměstnanců našeho Výzkumného ústavu se choval vždy přirozeně a téměř za každé situace se snažil být nad věcí.

„Musíme probrat vaši další existenci v našem Ústavu, pane kolego“, přešel hned k věci ředitel dr. Klein a rukou mi naznačil, abych se posadil. Jeho přímočarost mnou trochu otřásla. Zapochyboval jsem o zlých výhrůžkách pomlouvačné uklízečky.

„Chcete mě vyhodit, pane řediteli?“ Ředitel se usmál.

„Ale vůbec ne, právě naopak. S Vaší prací jsem spokojen, ale musíte sám uznat, že takhle to dál nepůjde. Máte úspěšně vystudované gymnázium, dokonce se samými jedničkami. Nemůžete tady přeci dělat podřadné práce a zpravovat kapající kohoutky, mazat vrzající dveře a vyměňovat prasklé žárovky. Měl byste se rozhodnout a začít studovat Vysokou školu.“

„Třeba medicínu“, zasmál jsem se, což ředitel pochopil.

„Proč ne? Potenciál na to máte, tak proč nechytit osud do svých rukou, Ludvo?“

Ředitel Klein, už jako mladý začínající lékař uplatňoval profesní i organizační schopnosti. Dokázal se obklopit schopným týmem lidí, který byl ochoten za něho i dýchat. V případě, že jej jedinec zklamal nebo podrazil, už nikdy nedostal příležitost, aby svůj omyl napravil. Možná drsné pravidlo, ale ve své podstatě spravedlivé. Kdo zradí jednou, zradí i podruhé.

„Co děláte dnes odpoledne. Řekněme tak kolem páté?“, dotázal se ředitel a pohlédl na hodinky.

„Je pátek. Mám tolik času, kolik jen dvacetiletý svobodný kluk může mít.“

„Tak výborně. Zvu Vás tedy na pozdní oběd do restaurace Paříž. Doufám, že nemáte na dnešek domluvené rande, nerad bych narušoval vaše soukromí.“

Zatvářil jsem se dotčeně. Můj intelekt sice převyšoval mé vrstevníky, ale vzhledově to byla bída s nouzí. Mírně šikmé oči připomínající asiata z území Kazachstánu či Mongolska přesně nezapadaly do představy typického playboye ze střední Evropy.

Navíc můj ukrutně dlouhý a široký nos naznačoval rozpětí mezi Izraelem a Indií. Někdy jsem v úžasu pozoroval, jak se na mně matka příroda vyřádila jen proto, aby mi přilepšila na bystrosti rozumu a tolik nenahraditelném intelektu. Ředitel si mé reakce povšiml. Svůj výrok vyhodnotil coby nevhodný a snažil se svá slova zmírnit „Nic ve zlém, pane kolego. Možná si až příliš berete svou vizáž, čímž si jen shazujete vlastní ego. Myslíte si, že jsem vypadal zamlada atraktivně? Ale vůbec ne - právě naopak. Budiž nám útěchou, že s přibývajícím věkem se člověk mění, a ti zaručení hezouni stárnou, zatímco my ostatní se teprve formujeme ...“ Usmál jsem se. „Asi máte pravdu, pane řediteli.“ Ředitel kývnul hlavou a potřásl mi přátelsky pravicí. „Tak v pět hodin v restauraci Paříž“.

Cestou z práce na ubytovnu, kde jsem po dovršení plnoletosti skončil, mi procházelo hlavou tolik myšlenek, ale žádnou jsem nebyl schopen uchopit. Co sakra vězí za pozváním na večeři od šéfa Ústavu. Jelikož je šťastně ženatý, neměl by hledat životního přítele, nebo dokonce mladého kluka na povyražení. Ale to by si zase nevybral mě. Zalovil by mezi mladými šampóny nabízející „lásku“ u mramorového pomníku za starým divadlem, kde stával celý zástup luxusně oblečených prostitutů. Možná hledá dědice, když jeho manželství je bezdětné. Možná trpí těžkou a nevléčitelnou chorobou a potřebuje zpovědníka, vrbu, které by svěřil své hříchy a životní omyly. Čím intenzivněji jsem přemýšlel, tím více se má intuice dostávala do slepé uličky. Konečně jsem dorazil k ubytovně. Před vchodovými dveřmi se povalovaly pивní střepy, stovky nedopalků od cigaret a hromady poházených papírů.

„Ááá ... výzkumný ústav se vrátil domů!“, pokřikovali výsměšně další nájemníci ubytovny, kteří na rozdíl ode mě do práce nechodili.

„Bolí mě hlava, pane doktore, mám si vzít projímadlo?“, hlasitě na sebe upozorňovala zhruba čtyřicetiletá žena, dobře si vědoma ochrany vedle stojícího svalovce s jizvami ve tváři. Pokrčil jsem rameny.

„Zkuste paralen, a když nezabere, tak přidej v sexu“, maskovat jsem své rozpaky. Čtyřicetiletá žena se začala hlasitě smát.

„Ty nedáváš špatný rady, mladej. Ty se mi začínáš líbit. Ty s tvým velkým rypákem bys určitě věděl, jak na ženskou, co?“ Všechno bylo rázem ztraceno. Posměch na moji osobu se snášel téměř ze všech oken, která v tu chvíli byla otevřena. Rychle jsem zalezl do vchodu a téměř bleskově vyběhl do prvního patra, kde jsem stačil uklouznout po ještě teplé dětské plíně s plným obsahem. Zabouchnul jsem nedoléhavé dveře a svalil se na postel. Jak dlouho budu muset snášet ponížení od lidí, kterých si nevážím a hluboce jimi opovrhují. Proč zrovna já musím mít takovou smůlu a být bez rodiny i příbuzných, kteří by mi těžkou dobu pomohli překlenout. Slzy se mi valily očí. Snad jsem se jen dojal nad vlastním pohnutým osudem, ale nesmím se podvolit. Jediné řešení je pokračovat, vytrvat! Možná bych měl něco málo sníst, abych na pozdním obědu s dr. Kleinem nevypadal jako plebejec. Při ohřívání párků na dvou plotýnkovém elektrickém vařiči, zaslechnu bouchání na dveře. Když otevřu, za dveřmi stojí ani ne dvanáctiletý klouček s kšiltovkou na hlavě, dlouhými kalhotami a tak o tři čísla většími sportovními botami. Moje tvář zpřísněla.

„Co chceš!“

„Pane, prosím vás, táta vám vzkazuje, jestli byste nám nepučil přenosnou televizi?“

„Přenosnou televizi?“, nechápal jsem.

„No jasně, malou přenosnou televizi. Nám se před hodinou rozbila, víte? A já se hrozně rád dívám na pohádky,“ odpověděl chlapec, z kterého lež vyzařovala do všech stran.

„Pane, prosím, zítra vám ji vrátíme.“

„Ale já nemám žádnou televizi, poslouchám jen rádio.“ Chlapcův výraz se rázem změnil. Z hodného a úslužného klučiny se stal drzý parchant.

„Co kecáš, ty rypatá zrúdo! Řeknu tátovi, že mi nadáváš. Dostaneš před držku, to si pamatuj!“, vyhrožoval dotěrný klučina a na důkaz vrcholného vzteku si odplivnul před moje dveře. Pak se otočil a za hlasitého zpěvu seběhl schody do přízemí. Po takové zkušenosti mi přešla chuť na jídlo definitivně. Vypnul jsem vroucí párky, oblékl se a zcela nepozorovaně opustil dům hrůzy, který byl současně i mým prozatímním domovem.

Do pěti hodin času dost, a tak jsem vyrazil do parku. Páteční odpoledne se vydařilo v celé své kráse. Doznívající jaro a nástup léta byl tou nejúžasnější přeměnou, jakou příroda mohla vymyslet. Sytě zelená barva trávy a nových listů se mísila s vůní opylených květů, nad kterými se vznášely pilné včelky. Všechno byla tak jiné, uklidňující – plné nových nadějí. Usedl jsem na lavičku a pozoroval okolí. Trojice starších žen venčící své psí miláčky lamentovala nad předraženými uzeninami v místním řeznictví, do čehož nezapomněly zdůraznit, že nová prodavačka to dozajista táhne s šedesátiletým vedoucím. Děti s taškami na zádech se navracely ze školy, ale nikterak nepospíchaly. Neustále do sebe narážely, honily se kolem starých kaštanů, a vůbec z nich vyzařovala spokojenost a bezstarostnost. Přehodil jsem nohu přes nohu a ruce do široka rozpřáhl podél celého opěradla lavičky.

„Jestli ti na mně opravdu záleží, uděláš to pro mě“, zaslechl jsem z povzdálí slabý dívčí hlas. Otočil jsem hlavu a uviděl mladý milenecký pár krčící se v zapadlé lavičce obrostlé hustým keřem. Bylo mi trapně. Připadal jsem si jako poslední šmírák, který chodí do parků za vlastním sexuálním uspokojováním na úkor druhých. Co teď? Jak situaci vyřešit? Evidentně o mně nevěděli, a já neměl zájem rušit jejich milostnou předeheru. Vstal jsem a potichu odkrácel pryč. Ten pocit z nedobrovolného odchodu ve mně vyvolal silnou touhu po někom druhém, po objetí krásné dívky, po nevinných dotycích – blízkosti spřízněné duše, až mi slzy znovu vytryskly do očí. Odcházel jsem z místa, kde dvěma mladým lidem bylo nejkrásněji na světě, abych trpěl ve své samotě a přemýšlel nad nejistou budoucností. Slané slzy pronikající na rty byly téměř nekontrolovatelné. Reakce těla na psychickou zátěž se nedala ničím zastavit, a tak mi nezbyvalo nežli je otírat do papírového kapesníku. Ve vlastním zahledění jsem nepozoroval, že mímám svého bývalého profesora matematiky v dobře padnoucím světlém obleku.

„Také Vás trápí senná rýma, Ludvo?“, zeptal se ustaraně. Roztržitě jsem pozdravil.

„Nemám sennou rýmu, pane profesore, možná jinou, daleko horší chorobu“.

„Opravdu?“, zarazil se a definitivně se zastavil.

„Říkáte to s takovou lehkostí... Možná byste měl vyhledat pomoc“, pokračoval menší pán s výraznou pleší a dobře udržovanými zuby.

„Děkuji, ale na moji nemoc lék neexistuje. Jedině si nechat udělat nový obličej“, odpověděl jsem dosti poklesle. Profesor se zamyslel a přátelsky mi poklepal na rameno:

„Vaše starosti bych chtěl mít. Buďte rád, že jste mladej a zdravěj. Co mám říkat já? Manželka mi před rokem zemřela, dcera žije v Austrálii a syn má roztroušenou sklerózu. Denně ho musím krmit, večer a ráno umývat, chodit na toaletu ...“

Hrozná představa, pomyslel jsem si. Já tady kňučím nad bolavým srdíčkem, a tenhle statečný muž má tolik síly a energie. Bylo mi hanba. Neskrýval jsem rozpaky a nevěděl, co říci.

„Všechno se zpraví, Ludvo, věřte mi“, převzal ochotně iniciativu.

